

Τῶν Οὐμπέρ τὸ καρδάνι
ἔσας ἰσοθεράνουσθῶναι.

(Ὁ Φασουλῆς κί ἡ Φασουλῆ παρῆεντα ντυμέναι
κάνουν τοὺς ἄλλους τοὺς Οὐμπέρ, κί φαίνονται σάν ζῆνοι,
κί ὁ Περικλέτος ὑποθεν δέν τοὺς ἀγκυροῖζει
κί εἰς κίπονον Ἀστυρούλλακ ἡρωστων του μουμουροῖζει.)

Περ.— Ἐμπρός, κίρ Ἀστυρούλλακ, τήν προσοχὴν σου πείνε...
πῶσε τους ὅπ' εἰθόναν μου... τοὺτοι θαρρῶ πῶς εἶναι.
Ἀστ.— Τί νά σοῦ πῶ, βρέ μάτκι μου, δέν φαίνονται σάν ζῆ-
κῶτοι μιλῶν Ρωμαῖκκ... [βοι..]

Περ.— Καί σάν μιλῶν τί βγαίνει;
Αὐτοὶ ποὺ κλέβουν παλλὰ κί μιλιούνικ τόσα
ἴμιλον, κῶρ Ἀστυρούλλακ, κί τὸν πούλιν τῆ γλώσσα.
Ἐλκ σὺν λέω, πῶσε τους χωρὶς ἀγοπορικ.
Ἀστ.— Ἐ! πατριώτα, ποὺ τρέβεσ μαζὶ με τήν κυρία;
Περ.— Ἐκκων πῶς δέν ἄκουσαν...

Ἀστ.— Εἰ πατριώτα, στάσου.
Περ.— Ἐμπρός, φρουρὶ τῆς σάξως, εἰ τὸ κηθόνικ σου.
Ἀστ.— Στρεμάτκι, βρέ, ποὺ θά μοῦ πῆρῃ... εἰσεκί, κλέφτη
[φίγε.

Τοὺς ἡνωρίστικ, καλλὰ μοῦ λέε, ἐκεῖν' οἱ κλέφτικ εἶναι.
Πῶς μοῖζουν ἀπαρῆλλακτα με τῆ φρωτογραφικ.
Περ.— Στρεμάτκι κί μὴν προχωρῆ, Οὐμπέρ κί συντροφικ,
κί ἄν ὀμιλῆτ' Ἑλληνικῶ γιὰ νά με ἀπατίσσετε,
μὴ γιὰ χαλῆρῖ πῆρσιν κί ἔμεε δέν θά πούλῃσσετε.
Σ' ἐγνωρίσκα, μὴν σῆρ Οὐμπέρ, ἴθως με τὸ «Χερσοβργα».
Ἀστ.— Τρέβε σ'οτὸ τμηκῶ ἡγῆρωκα...

Περ.— Πῶσε τον τὸν κικουεργο.
Ἡ Φκ.— Τῆν τῆν... πῶς μετ' ἡνωρίστικε χωρὶς νά ἴμομε
[λέε];

Ἀστ.— Ἐδῶ, κυρῶ μου, δέν περῶν χῆπικ τοῦ μπάμπ'
[Ἀλέτη.

Ὁ Φκ.— Μορῆ καλλὰ μοῦ λέγικνε; οὐλῶζοκ, Γάλλε χῆπικ,
κί σ'τὴν Ἀθήνα ἔρισκόντικε λαγωνικῶ μονῶζικ,
ποὺ τὰ μακρῶν ὀσφαινετικε καθῶς κί τὰ πλῆρσιν...

Ἡ Φκ.— Ἰδοὺ κηθῆρῆεσ κί ὀρῶ κί ὄχι τῶν Παρισίωκ.
Ὁ Φκ.— Συναχρητικῆ θεμακὶ πῆρσιν τὴν Ἀστυνομικκ.

Ἡ Φκ.— Καθῶς αὐτὴν, μὴν σῆρ μὲρῖ, δέν ἡρῶμα κημικκιν.
Ἀστ.— Ἀφέσικ ἐν ἰνῶτικε τοῦ κρῆσῆσ κί τοῦ νόμου
σῆε συλλοχῆδῶν κί τοὺς δῆρ κητωμῆσῆε τοῦ δρόμου.

Ἡ Φκ.— Ἐδῶ πηλαγγισθῆτε με... πιτῆ...
Ὁ Περ.— Πιτῆ κί ἔδῶ δέν ἔχει.

Ὁ Φκ.— Ἐδῶ ποὺ ἴμπλέζικε, κηκτῶκ, κηκῆ δουλικῆ μετ'
[τρέχει.

Ἡ Φκ.— Μὴ μετ' κῆντε κηκῆνκ
ρεζῆλικε ξερικῶκ,
κί ἄπ' ἐκεῖνικ τὰ κλημῆνκ
θῆ σῆε δῶτω μερδικῶ.

Ὁ Περ.— Κί' ἐπιστῆλῆτε τῶνῶντῖ πῶς σ'οτὸ τμηκῶ θῆ σῆε
[πᾶμε;
δέν εἰςφῶρετε, βρέ βλάδικε, πῶς ἔμετε σῆε ἀγκυρῆμε,
κί με τόσο κητωκοκρῶκ
σῆε προμῆνοῦν ἔδῶ πῆρῶ
τόσ' ἴπῶτῶκ, τόσοι βάρδῶκ,
νῆ σῆε ψῆλον νύκτικ ἴμερῖ;

Σῆε τὸ κῆνικε σ'τ' ἀστῆσικ, φίλοκ κλέφτικροκ μεγάλῶκ...
κῆμα κῆρῖ σ'οτὸ μῆκῶ σῆε, προσορῆλῆε μετ' κητω-Γάλλοκ.

Δέν σῆε εἶπε, βρέ, κηκῆνκ πῶς ὁ αὐτοὺς ἔδῶ τοὺς τόπουσ,
σ'τῶς κηκῆνκ ἰσοθερῶνῶκ,
ἐκτικῶν κί μεγῶλῶν σῶν κί σῆε ἀφεντανθρώπουσ,
ποὺγῶσαν κί Παρισίωνῶκ;

Ὁ Φκ.— Ναι, μετ' εἶπαν σ'τὴν Ἑλλάδα πῶς τιμῶν τὴν
[κλεφτορικῶ,
κί ἀριβάρικ' ἔδῶ πῆρῶ νά τὸ στρώσωμε βαρεζῆ,
κί σ'τὴν γῆν αὐτὴν τὴν θεῖαν,
ποὺ μῆδῶν κηκῶν κηκῶν κῶκ,
φθῶν με τὸ κητ' εὐθεῖταν
μέσ' ἀπὸ τὴν Λιβερπολλῆ.

Ὁ Περ.— Καθῶς ἤλθκ' ἔδῶ πῆρῶ, πρωτοκλέφτικε τοῦ δικ-
ἐλευθερῶσ περῆπῆτε... μὴν ἀνοῖσῆτε δῆλῶκ, [βῆλου...
κί ὁ φρουρῶ ποὺ σῆε ρεμῆρικε
θέλει μερδικῶ νά πῆρῖ.

Ἡ Φκ.— Κῶτταζῆ τους πῶς σῆε βλέπουκ, προσορῆλῆ μου μὴν
[μῆρῖ,
σῶν νά θέλουκ νά σοῦ πῆρῶν τὸ βῶλῶγῖ, τὸ σουρτοῦκο...

Ὁ Φκ.— Ἐἶχαν δικῶ ποὺ μετ' εἶπαν ἐκί κηκῶσοκ φρουρῶ
ἀπὸ κῆτῖ Κηκτικῶσικε δυνατῶ βαρῶν τρηκῶποκῶ.

Ὁ Περ.— Περῆσῆτε, παρῆκῶκ, κί μὴν ἐνοχληθῆτε...
σ'οτὸ μῆρῶσσο μου, κηκτῶκ Οὐμπέρ, με θῆρῶσ στηρηγῆτε.
Προσκῆνικε σῆου τὸν θεῖν κί κῆθε κλέφτη τῆμκ...
στάσου, κῶρ Ἀστυρούλλακ, κί κῶνε τους τὸ σῆμκ.

Ὁ Φκ.— Ἐπιθῶμῶ γιὰ σουβῆρῖ κῆτῖ νά τοῦ χηρῆσῶ.
Ὁ Περ.— Τὸν ἀδελφῶν σῆε ἴθελκ, κυρικ, νά ἡνωρίσῆ,
τὸν Ρωμῶν τὸν Δωρικῶκ κί ἐκῆνικε σῆε τὴν κῶρῖ...
Ἡ Φκ.— Ἐδῶ τοὺς περῆμῆνομε με τῆλλῶ τὸ βαπῆρῖ.
Ὁ Περ.— Ὡ! κῆλ ὄνερ, ὦ! κῆλ μῶπερῖ!... μετ' ἔρχοντικε
[κηκῶπῖκ.

Ἡ Φκ.— Δέν ἔχονε ἀφῶρῆλῆκ κημικκιν σ'τὴν Ἐδῶρῶπῆν,
κί ἔδῶ σκεπῶσομε κί ἔμετε ἴ ἀποκῆσῆσῆσῶσομε
κί με τὸν κῶσομ τὴν κηλῶ νά παρῆκῶρισθῶσομε.

Ὁ Περ.— Ὅσο γι' αὐτὸ, κυρικῶ μου, κηθῶλοκ μὴ σῆε μῆρῖ,
κί θῆλῶν εἰς τὸ σῆπῆ σῆε οἱ πῶτοκ τῶν ἐν τέλει.

Ἡ Φκ.— Θῆλω ν' ἀνοῖσωμε σαλῶν, ἔχω μεγῶλῶκ βῆλεσε.
Ὁ Περ.— Μῆλῖς οἱ φίλοκ μῆθῶνε πῶς δῆρῶσ' ἐπισοκῆφῆεσ,
θῆ πημῶμῆρῶσομε, κηκτῶκ, τῆε σῆλῖκε τοῦ σῆπῆσῶ σῆε,
θῆ Μερτικῶσικε θῆ γενῶν σ'τῆε ρῶλῶσικε τοῦ κηκῆσῶ σῆε.

Ὁ Περ.— ἀνοῖσωμε τρηγῶσ σῆε τὰ σῆματικῶ τῶν γῆρῶν
κί ἡ γλώσσα τουκ, κηκτῶκ Οὐμπέρ, θῆ κῶρῖ σῶν φαλλῖδικ,
κί κηουτογῶλῖσικε Ρωμῆρῶσικε θῆ τρέγουκ ἀρον ἀρον
νῆ σῆετῆσῶδῶν μαζὶ με σῆε, τὴν κλέφτικε τὴν Γαλλῖδικ.

Ὁ Φκ.— Ποῖκ δῆξκ κη τῆμῖ,
ρῖλῆτῶκ μὴν ἀμῖ,
σῶν ἀνοῖσωμε σαλῶνκ,
κί θῆ τρέγουκ γηλῶνικε,
κί εὐπατῆρῖκῖ κί Βουρῶνῖκῖ κί βῆσῆσῶτῖ τοῦ Μῶνοπῶρῆτῖ,
κί θῆ κῶνεμοκ κί μῆτῶλοκ κί ζῶρῶ ρῖξ κί κῆκῶντεν πῆρῶ...

Ζῆ βῶλ πῆρῖ, πῶσε πῶσεσῆ,
μῆσῶ κῆθε Σηκῶνκρῆλοκ,

κι' έλκ σουφ και βερσέ
θά τ'ά φέρομας 'στό τέλος.

Ό Περ.—Τί κιλιά πού θά περνάτε τής ημέρας και τ'ά
και μι'ά κάσση ν'άχρη άδεια, [βράδα,
νά τήν δείγνεις κι' έδω πέρα 'στους τρανούς πρωτευουσά-
βπως και 'στους Παρισιάνους, [vous
για νά πέρνεις δαναϊκά
και νά ζής βασιλικά.

Κι' άν σέ μωρισθούν 'στό τέλος πώς μεγάλος κλέφτης είσαι,
μή σέ μέλην, μή φοβείται,
δέν θά φύγεις, μόν άμι, κι' έκ τής χώρας τής ευκλείας
βπως άλλά Γαλλικά τ'όστριφεις έκ τής Γαλλίας.

Δέν θά βγάλουν κενιφέστο,
δέν θά π'εις, μόν σέρ, ά ρέστο,
μή θά τ'όχουν για τιμή
τόσα πρόσωπα μεγάλα
νά σου δώσουν συνδρομή,
κι' ίσως σέ δανείζουν κι' άλλα.

Τί μεγάλη σου χαρά,
πού γεμάτος φαντασία
μέ τήν κλέφτρα τήν κυρά
θά πηγαίνεις ίππασία.

Σέ φοράδας διαλεγμένης θά κιββαλικούης σέλα
κι' οί κλεμμένοι θά σέ βλέπουν και θά βγαζούν τ'ά κπέλα,
και θ' άνοίγουνε τ'ό στόμα
και θά λένε κ'άτι τί,
και θ' άσπάζονται τ'ό χ'όμα,
πού τ'ό πόδι σας πατεί.

Κάθε τζόκεϊ και σπόρτσμαν μέ λονιόν θά σέ φερμάρη,
'στό Λονσάν τόν Ποδονόφτη θά τραβ'εις υπερηφάνιος,
και πολλοί θά τ'ό κυχώνται και θά τ'όχουν για κ'αμάρι,
πού τούς έγδυσε και τούτους ένας πόρος Παρισιάνος.

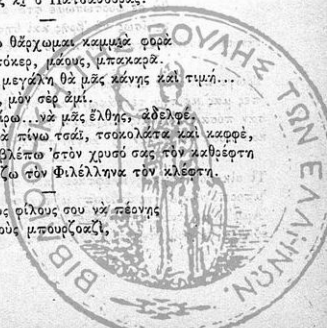
Δέν θ' άκούς τί θά σου σέρνη
τόσος όχλος τής σαβούρας...
έδω πέρα τίτλους πέρνει
ό Τσουλης κι' ό Πατσαβούρας.

'Στό σαλόνι σας κι' έγώ θ'άρχωμαι καμιά φορά
για νά παίξωμε μαζί πόκερ, μάους, μπικαρε.

Ό Φα.—Ευχαρίστησι μεγάλη θά μάς κάνεις και τιμή...
ν'άρχεσαι, μόν σέρ άμι.

Δέν είζεύρεις πόσον χαρώ... να μάς έλθεις, άδελφέ.
Ό Περ.—Θ'άρχωμαι νά πίνω τσάι, τσοκολέτα και καφε,
και τ'ά μούτρα μου νά βλέπω 'στόν χρυσό σας τόν κ'αθερτη
και σκυφτός νά μακκαρίζω τόν Φιλέλληνα τόν κλεστί.

Ό Φα.— Κι' άλλους οίλους σου νά πόνεις
κι' άγαθός μπουσ'όαζι.

και 'στό σπῆτι νὰ τοὺς φέρνῃς
νὰ τοὺς γδύνωμε μαζί.

Ἄ Περ.—Σὲ βραδύω πὺς θὰ γενῆ κινουρίος Πανκράξ.
Ἄ Φκ.—Λέτε λοιπὸν πὺς εὐκολὰ θὰ ἀγεταισθῶν μ' ἐμὰς;
Ἄ Περ.—Σὺρ μὲ παρὸλ...σὰς βραδύω...μὰ τοιαυτῆ θέσις
εἶναι μαγνήτης τοῦτ ἄ φέ και προκλεῖ τὰς σγέσεις.
Κλέφτης και Γάλλοι μάλιστα μὲς' ἀπὸ τὸ Παρίσι...
και ποὺς δὲν θάλλῃ σπῆτι σὰς, μακτάμ, νὰ σὰς γνωρίσῃ;
Ἐγὼ τοῦλάχιστον μισὸ τὴν ἀρετὴν τοῦ κόσμου.
Ἄ Φκ.—Κί ἐγὼ τὴν ἐσιγάθηκα μετὰ τῆς γυναικὸς μου.
Ἄ Περ.—'Ἄς ἔλθουν 'στὸ Ρωμζαῖκο κί' ἀλλοδαποὶ Φιλέλ-
[λῃνες
νὰ κλέβουν τῆς δεκάρας μὰς, πρὸ πάντων τῆς νικελίνιας.
Βαρέθηκα ν' ἀκούω πὰς ποὺς κλέβουν οἱ 'δικοὶ μὰς,
ποὺς χύνεται τὸ λάδι μὰς και πέφτει στὴ φακῆ μὰς.

Μὴ σκοτίεσαι, κυρία,
και σὺ, Γάλλε πατριώτη,
κί' ἡ ψηλὴ φακλαναρία
θὰ σὰς δώσῃ θέσι πρῶτη.

Και τὴν κόρη τὴν Οὐμπέρ
ἀν τὴν πάρουσε χαμπέρ
οἱ γαμπροὶ τῶν Ἀθηνῶν,
τότε πλέον...σακρηνόν.

Γνωρίζετε τὴν γῆν τῶν μεταλλείων
και τῶν Δημοσθενῶν τῶν εὐκολιῶν;
γνωρίζετε τὴν γῆν τῶν Πανοπούλων,
ποὺ κλέβουν τὰ παιδιὰ Στακουροπούλων,
και 'στουὺς ληστὰς ἰδρύνονται βουροί;...
αὐτὴν πατετε τῶρα, μὲζ' αἰμί.

Ἄ Φκ.—Ἦθελα καθὸ Φιλέλλην ν' ἀνεθὼ στὸν Παρθενῶνα
κί' εὐλαδῶς νὰ προσκυνῶσα καθεμὴ παλὰ καλῶνα.

Ἄ Περ.—Θὰ σὲ πάω κί' ἐκεῖ πέρα νὰ ξεγάσῃς τὴ Φραγκιά,
κί' ἐκεῖ 'πάνω, ποὺ τὸ κλέος τῶν αἰῶνων ἀναζῆ,
μὲ τοῦ φεγγαριου τὴν λάμψι και μὲ τὴν ἀστροφεγγιά
θὰ καθίζωμε 'στῆς πέτρας νὰ λακρῶνωμε μαζί.

Ἄ Φκ.—Μὰς καθυπογραφέετε μὲ τοὺς λεπτούς σας τρῶ-
[πους.
Ἄ Περ.—Εἶναι συνήθεις 'στῶν Ρωμζῶν τοὺς φιλοξένους
τύπους.

Καλῶς μὰς ἤλθες, σέρ Οὐμπέρ, μὲ τὸ ζυνοῦ σου ταίρι....
μονάχα σεὶ μὰς 'λείπατε ἀπὸ τοῦτο τὸ λημέρι.

Καλῶς μὰς ἤλθες, σέρ Οὐμπέρ, κί' ἀνοιξὲ πρῶτο σπῆτι,
θὰ σὲ φορτώσωμε σταυρούς,
κί' ἴσω νὰ βρῆς και θησαυρούς
σὴν τὴν κυρίαν Σταύρακα και σὴν τὸν Χρυσάτη.

Τρῶγε και πίνε ξενοεστος, κί' ἀν ἔχῃς και φωνῆ
'πές μου μὲ τὴν τετράφωνα και τὴν Βυζαντινὴ
σὴν πῶσαις κάσαις ἀδεξασαν 'στὴν κάσσα σου τὴν ἀδεξα
και πῶσα σοῦκαναν γι' αὐτὴν τασκίματα και γὰδρα.

Τι σὶκ ποὺ τῶγεις, κλέφταρε, και τί σπιροτῶ πνευμά!...
ἴμορεῖς νὰ γδύσῃς ἄνθρωπο μ' ἕνα σου μόνον νεῦμα.
'Ἄμ' ἡ μακτάμ;...τί διαβόλος!...τί Πηροζίακα ποῦρα!...
εὐκολὰ θὰ σοῦ γίνονται και δύσκολα χατάρια,

κί' ἀν γίνῃς φίλος πὰρ ἀζῆρ και τοῦ σὶρ Τζῶν Τζαμουρά,
εἴ! τότε βάρτα χάλαστα και σπάσε τὰ ποτήρια.

Ἄ Φκ.—Κῆποιος ἔρχεται νομίζω...

Ἄ Περ.— Μὴ φοβείσθε, μὴ φοβείσθε.
Ἄ Φκ.—Τῶση ὥρα σὰς' μιλοῦμε και δὲν ξέρομε ποὺς εἶσθε.
Ἄ Φκ.—Τῶνομά σας;
Ἄ Περ.— Περικλέτος...
Ἄ Φκ.— Χάιρω, κύριε, πολὺ...
μήπως εἶσθε σεὶ ὁ φίλος ἐνὸς κῆπου Φασουλά;
Ἄ Περ.—Εἶναι φίλος μου πρὸ χρόνων κί' ἀστείωτος μακ-
Τὸν γνωρίζετε; [ρίδλος.
Ἄ Φκ.— Βεβαίως...εἰμ' ἐκεῖνος ὅλος κί' ὅλος.

Ἄ Περ.—Φτοῦ σου! νὰ χῶθῃς, τσιφούτη, δικονοίαρη τοῦ
[διαβόλου,
μὲ τὴν μεταμορφώσι σας δὲν σὰς 'γνωρίσα καθόλου.
'Ἰδατε τὸν μπακαχόντη
πὺς μ' ἐγάλασε τῶνόντι,
και γὰρ τὸν Οὐμπέρ τὸν 'πῆρα, τὸν ἀμακατῆ τὸν πρῶτο,
ποῦ σὲ Δύσι και Λεβάντε τῶνομά του κάνει κρότο;

Και λοιπὸν δὲν εἶσ' ἐκεῖνος
ὁ περιφῆμος ὁ Γάλλος;
Ἄ Φκ.— Ἄχ! μακάρι νάμου, κῆνος,
τέτοιος ἀνθρωπος μεγάλος.
Ποῦ τὴν βρῆκα τέτοια τύχη;
πάντα Μουσα, πάντα σῆχοι.

Ἄ Περ.—Χὰ γὰ γὰ!...τὸν κασιδιάρη, ποῦ δὲν ἔχει τρῶ-
[πισο ρουχ,
τὸν ἐπῆρα γὰρ τὸν Γάλλο τὸν ἐκατομμυριοῦχο.
Νὰ λοιπὸν, Φασουλ-Οὐμπέρ και ξυλῆνε κουρελιῆ...

(Τὸν κτυπῆ κί' ὁ Περικλῆς κί' ἡ κυρία Φασουλά.)

Ἄ Φκ.—Τῶρα ποῦ δὲν εἶμαι τέτοιος και ξαναίμενα σὴν
'στῆς τιμῆς τὴν ἀτιμία, [βλὰξ
τῶρα σῦρτε με, κλητῆρες, μὲ κλωστιαῖς και πῶς και λὰξ
μὲσα 'στὴν Ἀστυνομία.

Και καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Βιβλίον ἐξεδῶθη σημαντικὸν πολὺ,
ἦγουν 'στὴν ἱστορίαν τῆς Κρήτης συμβολῆ,
ὅπο τοῦ Δασκαλάκη γραμμένον τοῦ Μαξίμου,
ρέκτου Κρητὸς κί' ἀλκίμου.

Πι κ ρ ἄ χ α μ ὀ γ ε λ α, νέκ ποιήματα,
και ποιητριάς μὰς γνωστῆς σικρητῆματα,
ποῦχουν και πάθος, ποῦχουν και νοῦ,
τῆς Ἰωάννας Λεπιδινοῦ.

Ἐπετηρὶς τοῦ Πα ρ ν α σ ο ῦ, βιβλίον δηλαδῆ
μὲ τὴν μεγάλην ὄραση του και τὴν παντοειδῆ.

Ἀῦριον 'στὴν Κηροσιὰ, σ' ἕνα τόπον χλοερὸν,
ἐκθεσις περικαλλῆς ἐξ ἀνθέων κί' ὄπωρῶν.